

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Korinthiërs 11, 24b
Ochtenddienst
H. Avondmaal

Broeders en zusters,

- 1 **Zingen: Psalm 111 : 1 en 2 (de Here die een gedachtenis sticht)**
- 2 **Lezing van de wet**
- 3 **Zingen: Psalm 40 : 5 en 7**
- 4 **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 5 **Schriftlezing: 1 Korinthiërs 11 : 17 - 34**
- 6 **Tekst: 1 Korinthiërs 11 : 24b**
- 7 **Woordbediening**
- 8 **Zingen: Psalm 77 : 3 en 4** (over het vinden van troost bij de herinnering aan wat God heeft gedaan in een periode waarin gevoelens van eenzaamheid heersen)
- 9 **Dankzegging en voorbede**
- 10 **Collecte**
- 11 **Zingen: Psalm 86 : 5 en 7**
- 12 **Klaarmaken tafel: Gezang 179b**
- 13 **Tijdens viering: Gezang 99, Gezang 57, Psalm 103 : 1 – 5, Gezang 127**
- 14 **Slotzang: Psalm 68 : 8 en 11** (over het blijven gedenken van de Here)

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

De schrijver van een boek dat ik laatst gelezen heb, heeft naar mijn mening de spijker op de kop geslagen door te zeggen dat een belangrijk kenmerk van de moderne christen is dat hij boven alles verlangt naar het ervaren van Gods aanwezigheid in zijn leven. De opkomst van de charismatische beweging was naar zijn mening voor een groot deel te verklaren uit dit verlangen. Als tijdens speciale bijeenkomsten zieken worden genezen op gebed, als mensen in tongen spreken, als mensen op directe wijze profetieën ingegeven krijgen, dan wordt de aanwezigheid van de Heilige Geest wel heel erg merkbaar.

Dit verlangen is op zich niets nieuws en er is ook niets mis mee. Laat ik dat laatste ook duidelijk stellen. In de Bijbel komen we dit verlangen ook telkens weer tegen. Denk maar aan bijvoorbeeld Psalm 42. *“Zoals een hinde smacht naar stromend water, zo smacht mijn ziel naar U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God, wanneer mag ik nader komen en Gods gelaat aanschouwen?”* Door al de eeuwen heen hebben christenen dan ook gezocht naar de ervaring van Gods aanwezigheid. Dat verlangen dat was er ook in de tijd van de Reformatie en in de eeuwen daarna. Wat wel veranderd is in de laatste tientallen jaren is het antwoord op de vraag waar je God kan vinden. Hoe je zijn aanwezigheid zult kunnen ervaren? Eeuwen lang hebben christenen in de Gereformeerde traditie als antwoord gegeven, dat je Gods aanwezigheid kunt ervaren in zijn Woord en in de sacramenten.

Dit antwoord uit de Gereformeerde traditie zal u misschien teleurstellen. Want misschien is uw ervaring wel, dat u wel uit de Bijbel leest en de sacramenten gebruikt, maar om nu te zeggen dat u Gods aanwezigheid daarin ervaart. Nee, dat niet. En dan kan de dominee wel zeggen dat je God kunt ervaren in zijn Woord en de sacramenten. Maar wilt u misschien zeggen: dominee, ik ken die theorie wel, want ik ben nu eenmaal gereformeerd opgevoed, maar om eerlijk te zijn, krijg ik steeds meer twijfels hierover. Want ik kan zoveel lezen als ik wil in de Bijbel, maar toch ontmoet ik God daarin niet. Ik ervaar zijn nabijheid niet. En dat kan. En ik vrees dat dat komt omdat we de Bijbel lang niet altijd op de goede manier lezen.

Ik hoop in de middagdienst uitgebreid hierop in te gaan als ik u Gods Woord dan mag verkondigen over Zondag 25. De Zondag die gaat over de vraag waar ons geloof vandaan komt.

Nu wil ik er al iets van zeggen, aan de hand van de tekst van vanmorgen. Waarin de Here Jezus zegt: *“Doe dit, telkens opnieuw, om mij te gedenken.”* Ik zie hoe catechisanten met allerlei vragen worstelen over God. Ze worstelen met de erfzonde. Is God daarin nu wel rechtvaardig geweest. Ze worstelen met de uitverkiezing en vooral met de verwerping. Ze worstelen met het lijden in deze wereld. Ze worstelen met God die ons nu al kan bevrijden van de zonden, maar dat toch niet doet. Zoveel vragen waar je zo moeilijk een echt bevredigend antwoord op vindt.

Op al deze vragen is wel het nodige te zeggen, maar ergens houdt onze kennis op en blijft een deel van de vragen onbeantwoord. Maar aan de andere kant moet ook gezegd

worden dat we soms doof en blind zijn voor het antwoord dat God wel geeft. Een antwoord dat misschien niet geheel een antwoord is op onze vragen, maar wel onze vragen minder belangrijk maakt. Zo'n antwoord van God is het woord van de tekst van vanmorgen: "Doe dit, telkens opnieuw, om mij te gedenken." Hoe kan dit woord nu een antwoord zijn op die vragen?, zou iemand misschien willen zeggen. Ik zou dan willen zeggen: zwijg nu eens en doe wat Christus ons opdraagt: gedenk Hem! Gedenk Hem, bij het breken van het brood. Zoals wij straks zullen doen. Zie dat brood, en besef dat dit brood voor het lichaam van Jezus Christus. Besef, als het brood gebroken wordt, hoe zijn lichaam werd gepijnigd en gemarteld tot de dood erop volgde. En besef dat Hij dit leed voor u en voor jou. Hij had ook uw redding op het oog toen Hij de spijkers in zijn handen liet slaan. Hij verheugde zich over uw redding toen Hij uitriep: het is volbracht! Besef dat als u straks van het brood pakt. Het is uw hand die naar het brood mag grijpen. Uw hand die misschien ruw en hard is door het vele werk dat u met uw handen hebt gedaan. Of misschien is uw hand klein en zacht omdat u altijd licht werk hebt gedaan. Het doet er ook niet toe. Het is uw hand die naar het brood reikt, het zijn uw vingers die het brood pakken en naar uw mond brengen. Het zijn uw kiezen die het brood vermalen. Het is uw tong die het brood naar achter in uw mond duwt, waardoor u het kunt doorslikken. Het komt in uw maag terecht en wordt één met uw lichaam. En besef dat het de wil is van de Here Jezus Christus om u op deze manier te laten zien wat u voor Hem betekent. Om u te laten zien hoe groot zijn liefde voor u is. En nu kunt uw weer vragen stellen. Zo van: hoe kan dit voor mij zijn, want ik ben..., of ik heb zo of zo gedaan. Maar dan moet u zwijgen. U moet geen vragen stellen, maar gedenken, dat Christus zijn leven gegeven om u te redden van de dood en eeuwig leven te geven met Hem, zijn Vader en de Heilige Geest. Hier heeft de Here Jezus ook op gedoeld toen Hij ons de kinderen voorhield als voorbeelden in geloof. Als een moeder haar armen om haar kind slaat, en zegt dat het van haar kind houdt, dan zal dat kind niet met tegenwerpingen komen. Ook al weet het dat het lang niet altijd lief is geweest. Nee, het aanvaardt de woorden van moeders en het geniet ervan dat het mama's armen om zich heen mag voelen. Het kind aanvaardt de liefde en verheugt zich erover.

Zo zegt Christus tegen ieder van ons persoonlijk: gedenkt mij. Sta elke keer als je van dit brood eet, stil bij mijn liefde en mijn offer. Ik heb uit liefde mijn leven voor jou geofferd, zodat wij eeuwig samen kunnen zijn in het heerlijke huis van mijn Vader.

Aanvaard dit nu en geniet ervan en het antwoord op die vragen, ach dat komt wel. Ooit zul je het allemaal precies begrepen, maar begrijp op dit moment toch vooral dit: dat Ik je lief heb. Want kijk maar naar het brood, kijk maar naar de beker met wijn die je straks in je handen mag nemen en aan je mond mag zetten. Ik ben voor jou gestorven en heb je lief. Vraag me nu niet mijn liefde voor jou te verantwoorden. Hou me niet me je vragen op afstand. Maar zie mijn kruis en ontvang mijn liefde in je hart. Gedenk mij. Wordt stil en laat mijn Woord van liefde en trouw tot je hart doordringen. Gedenk mij in je hart, in mijn liefde en trouw voor u en jou. Laat mijn liefde voor jou niet afketsen op de vragen in je hoofd, maar laat je hart antwoorden op de liefde die Ik in mijn hart voor jou heb en die Ik je telkens weer verklaar. In Woord en sacrament. En als je dat doet, dan zul je mijn aanwezigheid ook in je hart ervaren. Want Ik ben bij u, in mijn Woord en in dit sacrament.

Amen